

inko

**informatiegevende en
kontaktleggende periodiek
van de fraters van utrecht**

35^e jaargang

nummer 4

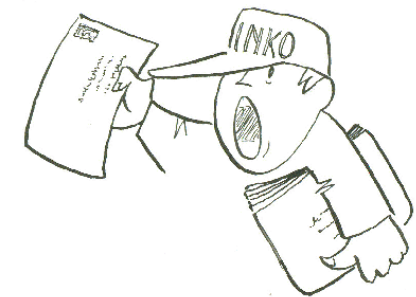
oktober 2012

VAN DE REDACTIETAFEL

Er ligt weer een nieuwe aflevering van INKO voor u. Een aflevering die getuigt van leven. Jongelui in Indonesië verbinden zich voor altijd aan onze gemeenschap; actieve medebroeders die 50, 60 of 70 jaar frater zijn en een actief leven achter de rug hebben of nog steeds beleven; een Algemeen Kapittel met de keuze van een Algemeen Bestuur voor de periode van 2012-2018. Kortom: veel individuele leden van onze gemeenschap getuigen nog van leven. Ook al praten we in kapittels over het einde van het congregatiebestaan in Nederland, deze INKO getuigt duidelijk van activiteit, van leven, van getuigen in een toekomst. Ook het artikel van pater Kroese met een overweging over een Constitutie-artikel is inspirerend om als medebroeder open te staan, al is het maar in eigen kring oog, oor en hart te hebben voor je huisgenoten! Ook al is het soms moeilijk, maar je wordt er alleen maar rijker van door open te staan voor je naasten.

Wij als redactie hopen dat de zomer u welgevallig is geweest en dat de donkere dagen van herfst en winter u niet ter neer slaan, maar juist inspireren tot misschien wat meer naar binnen gerichtheid, om – net als de adventsgedachte aangeeft, uit te kijken naar een nieuw leven, dat de komst van de Heer ons zal geven in een nieuwe lente, die altijd op de winter zal volgen.

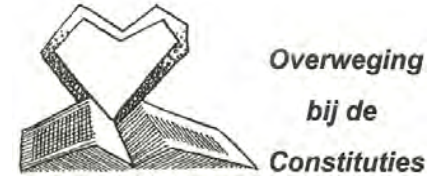
Veel leesgenoegen!

ALGEMEEN BESTUUR

Op het Algemeen Kieskapittel op 22 september 2012 te Malang is het Algemeen Bestuur gekozen voor de periode 2012-2018

Frater Venantius Algemeen Overste (midden)
Frater Simon plv. Alg. Overste (links)
Frater Damianus lid v/h Alg. Bestuur (rechts)

UITGELEVERD AAN DE VERGETELHEID?

- art. 56 *In onze betrokkenheid op elkaar,
zal bijzondere aandacht en zorg uitgaan
naar medebroeders,
die door ziekte of gebrekkigheid getroffen zijn
of, in welk opzicht ook,
in moeilijke omstandigheden verkeren.*
- art. 57 *De gemeenschap kan eigenlijk niemand missen
en niemand kan de gemeenschap missen.
Ieder draagt bij
aan inhoud en levenskracht van de gemeenschap
door zich met zijn persoon, zijn gaven en kwaliteiten,
in dienst te stellen van allen.*
- art.58 *In de congregatie zullen wij als regel
ons het meest betrokken voelen
bij de lokale gemeenschap
waarvan wij deel uitmaken.
Daar ligt onze eerste taak.
Wij blijven niettemin medeverantwoordelijk
voor heel de congregatie.
Wij geven daar blijk van
door belangstelling en meeleven,
door een daadwerkelijk samen delen.*

*Uit die medeverantwoordelijkheid vloeit voort,
dat wij beschikbaar zijn
als de congregatie een beroep op ons doet,
ook als dat verandering van levenssituatie meebrengt.*

Ze leven in ons midden, wellicht meer dan vroeger? Omdat heel onze omgeving grijzer en bejaarder is geworden, met alle gevolgen van dien? Je ziet ze soms letterlijk ouder worden. Ineens valt op: die loopt slechter en trager, die wordt mager, een ander gaat geestelijk snel achteruit. Je ziet medebroeders prijs gegeven aan de vergetelheid? Ze zijn de normale dagelijkse weg kwijt, soms komen ze terecht achter gesloten deuren, soms gebonden aan stoel of bed. Wat ze denken en voelen is voor de meesten van ons een raadsel, voor ons een zoeken naar woorden en begrip. Voor ons de vraag: Is hen niets bij gebleven? Onze medebroeders die niets meer hebben, geen enkel zeggingschap over hun eigen lichaam en hun eigen leven, geheel en al onderworpen aan de tedere beslissingsmacht van hun verzorgers.

Hoe vaak bezoek ik hen? Minder of meer dan vroeger? Of schuif ik het steeds op de lange baan? Morgen heb ik tijd. Of weet ik me geen houding te geven? Of boren zij vragen aan in de kern van mijn leven? Eens – of nu nog ? – waren het unieke persoonlijk-heden? Op dit moment: Wachters in de nacht tot het leven weer beginnen zou, of definitief zou ophouden. Verlangens en vragen zonder tal omhullen hen in een wereld – die soms glimlacht – in eenzaamheid. Zou hun leven niet blijken te zijn, de ontmaskering van wat wij dachten dat de wereld was. Is dementie – misschien – niet het einde van alle menselijkheid, maar wel een realiteit waarin op ongekende manier geleefd en gestorven is? Leert het ons niet zozeer hoe wij sterven of allang gestorven zijn, maar hoe steeds weer blijkt wat leven kan zijn en hoe leven kan worden geleefd. Dat is wat je raakt en waar je zo geen antwoord op weet. Toch is er in die vragende ervaring iets gebeurt, het kan je van je stuk

brennen. Geeft in je leven ongemak. Ofschoon, het heeft wel een vorm gekregen – ook al is die vorm weinig troostend.

Hun levensverhaal is in zekere zin mijn levensverhaal geworden. En daarmee is mijn vragende ervaring vertelbaar, onder woorden te brengen. Ingebed in een levensperspectief dat misschien niet opwekkender is geworden, maar dat wel een woord en een structuur heeft gekregen. Hun levensverhaal is door mijn ervaring verankerd, verandert mijn wereld. Het neemt niet het verdriet en – soms haar wanhoop – weg, maar het verhaal dat erover verteld en gelezen kan worden, stelt de onbeantwoorde vraag naar het waarom? Maar met geen simpel antwoord: “zó is het nu eenmaal!”. Eerder verplaatst ze de vraag en die verplaatsing is misschien het enige antwoord dat we kunnen geven. Een plek waar zich het raadsel ophoudt en de wereld verzinkt in een onaanvaardbare onbegrijpelijkheid. We kunnen ze niet toedekken, maar wel omschrijven, proberen daarmee te leren leven.

Met schrale woorden erom heen ontkom je er niet aan je medebroeder te zien in zijn laatste, – soms ontluisterende – levensjaren. Ons proberen te verplaatsen in zijn werkelijkheid, maar is dat zijn werkelijkheid? Een onoverbrugbaar verschil tussen de werkelijkheid en het mediteren erover. Ons er misschien niet mee verzoenen, maar wel er meer vat op krijgen, meer dan we daarvoor hadden. Misschien kunstmatig maar als een kunst die hun wereld een diepte kan geven die soms – voor mij, voor ons – onverdraaglijk kan worden.

Misschien ben ik te naïef, of een buitenstaander, die zo blijft stuiten op een kern die hij wel geloven moet en waarover mijn ontsteltenis waar is. Vaak betekent het op wacht staan, geduld en nabijheid tonen. Een glimlach, een stukje chocolade of een handdruk, een knuffel. Biddend nabij zijn. Je verliezen in hun onversneden werkelijkheid. Soms echt met hen mee lijden en met hen huiveren tot aan tranen toe die zich niet voor zichzelf

wensen te schamen. Ontferming begint met een geïnteresseerd en liefdevol kijken, dat ook het onuitgesprokene weet aan te voelen en te interpreteren.

“In onze betrokkenheid op elkaar, zal bijzondere aandacht en zorg uitgaan naar medebroeders, die door ziekte of gebrekkigheid getroffen zijn. Of, **in welk opzicht ook**, in moeilijke omstandigheden verkeren”. (no.56)

“Kun je één uur met mij waken”. Maria de moeder van Smarten, kon dit aan tot het bittere einde. Zij is onze icoon, onze uitdaging één uur te waken. Samen met Maria staan bij het kruis van mensen. Er zijn, sprakeloos, zwijgend, stil attent nabij zijn. Trouw. Geen holle woorden spreken of het lijden wegpraten. Soms ook iets ondersteunend doen: doen wat de liefde, wat de diepte van je hart ingeeft. Beginnen met het wegruimen van barricades die jezelf opwerpt, verschansingen rond je ego, zodat het niet te benoemen Mysterie in je leven tot zijn recht kan komen.

Wat nu? Is er nog een verder?

Dat is niet zo gemakkelijk aan te geven. Want de apotheose van de “Blijde Boodschap” mondt ook uit in het verhaal van die mens, Jezus uit Nazareth, van wie de Apostel getuigt: “wij verkondigen u de Christus, en die gekruisigd”. Bepaald niet een succesverhaal, dat aansluit bij wat de westerse mens vandaag zoekt. Is individueel succes niet te sterk onze drijfkracht geworden? Jammer voor degenen die er uiteindelijk niet in slagen, maar is hij dan afgeschreven? Het is het christelijk verhaal dat nu net, die ander, die “loser” tot norm van ons mens-zijn heeft gemaakt in het besef dat geen van ons de norm van mens-zijn haalt. Ieder heeft zijn mogelijkheden en geeft zijn bijdrage. Ieder is kwetsbaar maar heeft ook het vermogen tot liefde en bewogenheid. Ieder is gedoemd te sterven, maar méér nog uitgenodigd om te leven. Met open en lege handen!

Ergens las ik een getuigenis, die ik wil delen:

“Het wordt stil
De lichten gaan uit
De vrienden zijn heen
Ik ben alleen
In het donker de sterren
Ontelbaar, onbereikbaar
Als zandkorrels aan zee
Ik ben een lichtje
Dat niet eeuwig leeft
Maar weldra dooft
Is het leven een cirkel
Van niets naar niets
Of zijn er vele die als bloembladen
Zich samenvoegen en weer opengaan
Een roos die geurt
En bloeit voor uw Aangezicht?”

Het blijft voor mij een zoeken naar woorden. Een slotakkoord, in huiver en vragen.

□

*Voorhout, 1 augustus 2012
Drs. Alfons Kroese o.c.d.*

Op 8 september dit jaar vierden de fraters Arnold Boerssen en Ben Doodkorte hun 70-jarig kloosterjubileum. In de vorige Inko blikte frater Arnold terug op mooie en bijzondere aspecten in zijn lange onderwijzersloopbaan.

In deze Inko dus het woord aan de tweede platina jubilaris: frater Ben Doodkorte.

Frater Ben Doodkorte:

“MIJN VERZET TEGEN ARMOEDE IS EEN KERNGEGEVEN IN MIJN LEVEN”

Voor het gesprek met de jubilaris zoeken we frater Ben op in zijn kamer in Fraterhuis St.-Jozef waar hij nu drie jaar woont sinds de gemeenschap in Arnhem werd gesloten. Aan de grote tafel wachten twee stoelen uitnodigend op ons. Midden op tafel staat een stenen beeldje dat meteen de aandacht trekt. We kennen

de beeltenis: een groepje mensen staand in een kleine kring met de armen om elkaars schouders en in het midden op de bodem een kaarsje. Ben steekt het kaarsje aan. Het licht en de warmte die het kaarsje geven aan de mensen in de kring, vullen ook de kamer.

Het is deze symboliek, dit licht en de warmte die tijdens het gesprek met frater Ben voelbaar zijn. Hij vertelt ons over de tijd dat hij leraar was en oprichter van de technische school in Lichtenvoorde, over de periode dat hij lid was van het algemeen bestuur en over zijn activiteiten voor de kansarmen.

Ook vertelt hij in alle openheid over datgene wat hem echt bezighoudt: het altijd zoeken naar verdieping van zijn religiositeit en het bidden met woorden die recht uit zijn hart komen.

Frater Ben is een bezige bij. In elk jaarboek zien we achter zijn naam een opsomming van vele werkzaamheden. Ook nu nog, al is zijn leeftijd 88 jaar. Bij al deze activiteiten is het opkomen voor de kansarmen een vast gegeven. Zijn verzet

tegen armoede zit diep in hem. Willen helpen om het leven van kansarmen te verbeteren, loopt als een rode draad door zijn leven. Het beeldje met het kaarsje heeft alles met die ‘rode draad’ te maken. Hij kreeg het bij zijn vertrek uit Arnhem van de Werkgroep ‘Verzet tegen Armoede’. Het is een goede herinnering aan zijn inzet voor de armen in die stad. Tijdens ons gesprek zal hij daarover meer vertellen.

Gezin met twaalf kinderen

Ben Doodkorte werd op 21 februari 1924 in het Friese Steggerda geboren, telg van een traditioneel katholiek gezin.

Hij vertelt: “Mijn leven is begonnen als vierde in een gezin van twaalf kinderen. Mijn vader was hoofd van de school in Steggerda en later in Sneek. De intentie van mijn vader en moeder was, dat alle kinderen kansen moesten krijgen een goede en passende studie te volgen. Mijn ouders waren van mening dat er na de lagere school voor hun kinderen een periode kwam dat zij die vervolgstudies niet in eigen huis konden waarmaken. Daarom gingen de meisjes naar een internaat in Harlingen en mijn vader had bij de Fraters van Utrecht in Zeist een mogelijkheid gevonden om de zoons daar te plaatsen. Ik denk dat hij die contacten ook

had, omdat een broer van mijn vader hier frater was, dat was frater Thomas Doodkorte. Verder had hij als hoofd van de lagere school ook wel te maken met de ‘werver’ van de congregatie frater Bertrandus. We hadden dus een zekere entree bij de fraters in Zeist. En ik ben daar als enige van de jongens blijven hangen.”

Roepingbesef

“Ik heb in Zeist enkele jaren de MULO gevolgd en wegens gebrek aan interesse afgebroken om mij te bekwamen in het metaalvak. Ik was 18 jaar toen ik ben ingekleed. Als je nu vraagt wat toentertijd mijn motieven waren om frater te worden, dan denk ik, dat ik moet zeggen dat het geen hoogstaande motieven waren. Het was meer het gevoel dat je als frater wel iemand was! Niet dat dat nou ook zo was, maar het was wel de mentaliteit. Ook vanuit het gezin. Pas in de loop van het leven denk je er dieper over na, zeker als je medebroeders ziet verdwijnen en je zelf voor de vraag komt: wat doe ik nog hier? Heb ik voldoende motief om iets anders te kiezen? Dan gaat eigenlijk pas het echte roepingbesef ontstaan. Het is - bij mij althans - een groeiproces geweest. Ik ben steeds doorgedaan en dat vertaal ik voor mezelf in die zin, dat de God van Leven op één of andere manier in mij bezig geweest is en gezorgd heeft, dat ik wel op dit pad bleef. Van deze levensgang heb ik geen spijt. Nee, integendeel. Binnen de congregatie is er ontzettend veel goeds gedaan. Maar als ik terugkijk misschien had ik dan toch een weg moeten kiezen om meer direct bij de armen te zijn.”

“Maar ja, wij zijn een onderwijscongregatie, en zo ben ik dan leraar metaalbewerken geworden. Ik heb de vereiste bevoegdheid en op grond daarvan werkte ik op de technische school in Borculo. Op een gegeven moment werd ik geroepen om in Lichtenvoorde een technische school op te richten. Ik twijfelde of ik daar wel geschikt voor was, maar het bestuur vond dat ik het wél kon. En zo is het gebeurd. Ik heb die technische school van de grond geholpen en daarna heb ik deze school nog 25 jaar geleid.”

Als ik frater Ben vraag hoe hij op deze schoolperiode terugkijkt, antwoordt hij: “Het is inmiddels lang geleden en ik ben er nu niet meer zoveel mee bezig ben. Het was een goede periode, dat zeker. Ik weet ook dat ik er helemaal was voor de school, voor de leerlingen, voor de leraren en ander personeel. Ik vond het mooi dat ik in Lichtenvoorde de mogelijkheid had te zien hoe de jongens zich op onze school konden ontplooiën. Jongens, die veelal op de lagere school al een stempel meegekregen hadden dat ze niet veel konden en daarom ‘maar’ naar de Technische School moesten. Je zag die knapen zich ontwikkelen en ze wisten: ik kan wel wat! Dat is nou precies wat eigenlijk ook het omgaan met armen is: hen leren geloven in hun eigen waarde, want dat ontbreekt bij velen.”

Lid van het Algemeen Bestuur

Tijdens het kapittel van 1970 werd frater Ben gekozen tot lid van het Algemeen Bestuur. Een functie die hij gedurende vier aaneengesloten bestuursperiodes tot 1994 vervulde.

Frater Ben: “Toen ik in 1970 in het bestuur kwam, was ik tegelijkertijd nog directeur van de technische school. In 1976 ben ik fulltime in het bestuur gekomen. Wat mij als bestuurslid vooral aantrok was, dat ik ook daar de mogelijkheid had met mensen bezig te zijn. Vooral zorg en aandacht te geven aan mensen die meer aan de zwakke kant stonden. Dat heeft mij altijd het meest getrokken. Maar er moest organisatorisch ook nog wel het een ander gebeuren want het was een periode van vernieuwingen.”

Werken aan de nieuwe leefregel

“Een heel belangrijke taak die ik toen heb gehad was, dat er een nieuwe leefregel moest komen. Daar hebben we jarenlang aan gewerkt. De vernieuwing van het religieuze leven bracht dat met zich mee. De oude regel die we hadden was een samenvatting, een samenbundeling van voorschriften waarin bijna van top tot teen stond: zo moet je leven, je moet zus en je moet zo. En binnen de congregatie was men er van overtuigd dat de oude regel niet

meer beantwoordde aan de behoefte om daaruit inspiratie op te doen.”

“Ik ben toen gevraagd om samen met enkele medebroeders een voorlopige schets te maken, een ‘basis-visie’ om van daaruit een nieuwe leefregel te ontwerpen. We zijn daar jarenlang mee bezig geweest. Ik had daar niet echt een leidende rol in, maar ik moest wel heel veel dingen aandragen waar we met elkaar over gingen praten. Uiteindelijk is daar onze nieuwe leefregel uit voortgekomen die totaal anders is dan de vorige, omdat wij uitgegaan zijn van ons leven, òns leven. Bij elk onderdeel was altijd de vraag: geef aan in de leefregel hoe jij zelf vindt dat je moet leven, niet omdat anderen dat zeggen, maar wat zeg je zelf. We werden dus als het ware op onszelf teruggeworpen. Onze groep heeft dus intensief gewerkt om het spirituele deel van de Constituties te vernieuwen, terwijl in diezelfde periode een andere groep bezig was om het juridische deel van de Constituties aan te passen. Ook dat was nodig omdat daarin de vernieuwingen met betrekking tot de structuur van de congregatie werden opgenomen.”

“Terugkijkend kan ik zeggen dat het opstellen van een nieuwe leefregel voor mijn eigen vorming een heel belangrijke periode is geweest omdat ik mijzelf elke keer weer confronteerde met de vraag: hoe sta jij daar zelf in; wat vind jij echt waardevol. Dat was heel mooi, taai werk, maar heel waardevol.”

Naar Indonesië

Voor frater Ben en een ander bestuurslid werd het van belang gevonden bij het begin van hun bestuursperiode een paar maanden ter oriëntatie naar Indonesië en Afrika te gaan.

“De reis naar onze medebroeders overzee is heel belangrijk voor een nieuw bestuurslid”, vertelt frater Ben. “Je kunt ter plekke voelen, horen en ruiken hoe daar wordt geleefd. Dat was zeer vruchtbaar en dat merk je naderhand als er aan de bestuurstafel gesproken wordt over zaken uit die gebieden. Je denkt dan meer vanuit situaties die je daar hebt gezien en gehoord. Je kent gezichten

van mensen, je weet de leefomstandigheden en de werkomstandigheden. Dat was een verrijking. Het was tegelijk een culturele ontmoeting. Je komt daar in een heel andere cultuur terecht.”

“Toen ik die paar maanden in Indonesië was, had ik er moeite mee om terug te gaan naar Nederland. De armoede van Indonesië greep mij zo aan dat ik eigenlijk een afkeer kreeg van de welvaart die ons in Nederland eigen was. Ik wilde daar blijven want er was zo veel te doen, zo veel armoede. Maar dat was niet mijn opdracht. Ik weet ook wel dat ik het niet allemaal zou kunnen oplossen, maar het was een gevoel dat me bekroop. Ik zag daar het grote verschil. Maar dan ben je weer in Nederland en je gaat op een gegeven moment weer gewoon door zoals je gewend was.”

Niet achter de geraniums

Na de bestuursperiode ging frater Ben niet achter de geraniums zitten. De beschikbare tijd kon hij heel goed gebruiken om zich meer dan voorheen te wijden aan zijn nevenfuncties. Hij was lid van diverse werkgroepen binnen en buiten de congregatie. En het paste goed in zijn ambitie om zich meer dan voorheen in te zetten voor de kansarmen.

Dag van Verzet tegen Armoede

Wijzend op het beeldje en het kaarsje vertelt frater Ben:

“Aan het begin van ons gesprek heb ik al verteld, dat ik deze beeltenis heb gekregen in Arnhem.

Toen ik na mijn bestuursperiode over wat meer tijd kon beschikken had ik

de mogelijkheid om meer te ondernemen voor de kansarmen in deze maatschappij. Dat heeft er toe geleid dat ik in Arnhem de Werkgroep “*Dag van Verzet tegen Armoede*” heb opgericht. Het is een internationaal evenement dat jaarlijks op 17 oktober wordt gehouden en steeds de nodige aandacht trekt. Bij het afscheid in Arnhem hebben ze me deze herdenking gegeven. Het is een beeld van gemeenschap, samen de schouders er onder, en aan elkaar vasthouden.”

“Verzet tegen armoede is een idee dat fundamenteel eigen is aan de ATD Vierde Wereld-Beweging. Dit is een internationale beweging tegen generaties-lange armoede in de wereld die de Pools-Franse priester Joseph Wresinski in 1957 heeft opgericht. Deze beweging richt zich op hulp in alle nood. Niet alleen als er gebrek is aan eten of kleding, maar uitgaande van de situatie dat armen nood hebben aan alles. Met name de hele mens is arm: hij wordt niet gezien, hij krijgt onvoldoende kansen en is vaak verstoken van opleidingsmogelijkheden, van geld en van sociale contacten. De armoede is totaal. Hulp in alle nood wil eigenlijk zeggen: kijk naar de hele mens en vraag je af wat die mens nodig heeft. Jij bent niet bepalend maar die arme is bepalend.”

Kerngegevens in mijn leven

“Toen de ATD Vierde Wereld ook een afdeling in Nederland ging opzetten heb ik mij al snel daarbij aangesloten en sindsdien ben ik daarin actief, omdat ik vind dat deze beweging goed aansluit bij datgene waarvoor wij fraters ‘geroepen zijn’. Het geeft een gevoel dat je echt doet wat er gebeuren moet. Er zijn! Er zijn temidden van armen. Het is een kerngegeven in mijn leven. Het is altijd een aandachtspunt. Iets waar ik niet aan ontkom. Zonder dat is er geen rust van binnen. Die rust is er eigenlijk nooit volledig omdat ik nou eenmaal niet in de mogelijkheid verkeer om helemaal met die armen te leven. Dat moet ik accepteren. Maar daarmee bezig zijn, zal me nooit loslaten.”

Afscheid van Arnhem, verhuizen naar De Bilt

In september 2009 zijn alle dertien fraters van de gemeenschap Arnhem verhuisd naar De Bilt. Geruime tijd voor de definitieve datum zijn er vele gesprekken geweest, gezamenlijk met de gemeenschap en individueel met fraters. Voor de meeste fraters was het geen gemakkelijke overstap. Ook voor frater Ben niet. Hij vertelt daarover: “Het weggaan uit Arnhem is voor mij een heel proces geweest. Ik heb er best lang over getwijfeld om naar hier te gaan. Ik heb er bijvoorbeeld over gedacht of het mogelijk was met twee of drie van onze mensen opnieuw een kleine gemeenschap te vormen. Maar alle overwegingen bij elkaar genomen, hebben mij er toe gebracht om het besluit te nemen ook naar De Bilt te gaan. Ik heb me toen ook meteen voorgenomen om alles wat ik in Arnhem deed af te bouwen. Niet mijn activiteiten mee te nemen, maar in De Bilt gewoon af te wachten, te kijken en te luisteren of ik ergens toe geroepen word. En dat was een goed gevoel. Los komen van het oude.”

Toch gewoon doorgaan

Een nieuwe woonplek en los komen van het oude betekende voor frater Ben niet, dat daarmee ook zijn bezigheden totaal werden losgekoppeld. Hij nam afscheid van een aantal functies en van veel vrienden en bekenden in Arnhem, maar in De Bilt ging een aantal activiteiten gewoon door. Hij bleef lid van de diverse werkgroepen, o.a. van de Werkgroep REVO, van de HUMO-samenwerking, en in de Werkgroep Bestedingsrekening Hulpverlening Jozefhuis vond hij een goed vervolg van dezelfde werkgroep in Arnhem.

Zingen en dirigeren

Maar er kwamen ook nieuwe dingen. Hij werd lid van een kamerkoor.

Hij vertelt: “Op een gegeven moment las ik in de Biltse Courant een berichtje dat een kamerkoor in Bilthoven op zoek was naar tenoren en bassen. Ik ben er naar toe gegaan en het resultaat was dat ze mijn stem wel konden gebruiken. Ik zie het als een

mogelijkheid om daar dienstbaar te zijn maar het geeft mij ook veel plezier want zingen doe ik heel graag.”

“Niet lang daarna kwam een van mijn medebroeders naar me toe met de mededeling dat de dirigent van het Schola Cantorum in Zeist binnenkort aan een studie ging beginnen en dan zou het kleine koor zonder dirigent zitten. De vraag was of er bij de fraters iemand was die het koor zou kunnen helpen. Ze dachten aan mij. Mijn eerste reactie was: goeie man, ik kan wel zingen en ik weet wat Gregoriaans is, maar ik ben geen dirigent. Ik ben er toen wel naar toe gegaan en heb gezegd als jullie ter overbrugging iets aan mij hebben dan wil ik het wel doen, maar jullie moeten niet te hoge verwachtingen van mij hebben. Ik ben er nu twee jaar mee bezig en het bevalt hen uitstekend. En mij ook, want het geeft jezelf ook weer verdieping als je leiding geeft.”

Meer tijd en ruimte in mezelf

“Ondanks alles wat ik hier in De Bilt inmiddels doe, heb ik meer tijd en daardoor meer ruimte in mezelf. Dat is weldadig. Dat nodigt mij bijvoorbeeld uit om dieper over dingen na te denken. Ik gun mij nu de tijd om langer stil te staan bij ons dieper mens en religieus zijn. Dat openbaart zich in mijn ontdekking dat wij in het gebedsleven zo veel dingen doen op de automatische piloot. De teksten die wij al honderd jaar zingen en bidden zijn voor mij vaak onwezenlijk. Het is theologisch bedacht en ik wil bidden met woorden die echt zijn in mijn leven. Dit is het terrein wat mij wel het meest bezighoudt en het meest diepe, omdat het voor mij het meest wezenlijke is. Dat heeft er mede toe geleid dat ik mijzelf steeds afvraag waar ik sta, wat echt de dingen zijn die ik niet mag prijsgeven omdat ze existentieel bij mij horen.”

Een eigen gesprek met Jezus

Frater Doodkorte legt uit dat de verdieping in zijn geloof die hij continue doormaakt, hem er onder andere toe brengt om eeuwenoude teksten in eigen woorden weer te geven.

“Ik heb bijvoorbeeld een eigen gesprek met Jezus op papier gezet. Die tekst heb ik bij elke Eucharistieviering bij me. Ik kan dan bidden met woorden die wezenlijk van mij zijn. En op die manier heb ik veel dagelijkse gebeden in mijn eigen woorden geschreven.”

Een ‘Weesgegroet’ tot slot

Bidden met woorden die van ons zijn We zouden er nog een uur langer over kunnen en willen praten maar ook aan dit gesprek komt een einde. Een bijzonder einde, want frater Ben bidt voor ons als afscheid het Weesgegroet Maria met de woorden die hij zelf schreef:

*Dag Maria,
vrucht van genade
Goede, God had jou in gedachten,
riep jou tot leven,
tot mens, tot vrouw, tot moeder.
Goede, God gaf jou Jezus,
vrucht van je geloof,
vrucht van je overgave,
vrucht van je beschikbaarheid,
vrucht van je schoot.
Gelouterd ben je als moeder,
juist als moeder van Jezus.
Vergezel ons, zoekers,
dat ook wij in loutering leven in Zijn spoor,
jouw spoor.*

□

Petra de Landmeter

Malang, september 2012

ALGEMEEN KAPITTEL

de pen doorgeven

Na het stukje van frater Wilfried heb ik nu even de "rust" gevonden om een stukje te schrijven voor de pen.

Waar ga je over schrijven denk ik dan. Toch maar over mezelf en over mijn leven hoe het tot nu toe uit is komen te zien.

Voor wie mij nog niet (zo goed) kent, mijn naam is Matthias Huseman. Op 10 september 1979 ben in geboren in Loppersum, een klein dorp in de provincie Groningen. De eerste 5 jaar ben ik daar opgegroeid samen met mijn 2 jaar oudere broer Jonathan en 2 jaar jongere zus Jiska. Mijn ouders heten Jan en Tineke.

Na 5 jaar in Loppersum te hebben gewoond besloten mijn ouders te emigreren naar Ghana. Hun plan was om daar een centraal medicijndepot op te zetten, alleen liep het allemaal anders dan gedacht en gehoopt. Mijn vader werd erg ziek en moest terug naar Nederland om geopereerd te worden aan zijn nieren, waarna hij nog een keer een zware operatie aan zijn aorta moest ondergaan.

In dezelfde periode overleed ook mijn opa waardoor het hele gezin terug moest naar Nederland. Uiteindelijk heeft alles maar 4 maanden geduurd en moesten wij in Nederland weer een nieuw bestaan opbouwen. Dat hield in heel vaak verhuizen en veel schoolwisselingen. Na 2 jaar in Emmen te hebben gewoond kreeg mijn vader een baan bij ICCO in Zeist. Vanaf mijn 10de woon ik in Zeist waar ik nu nog steeds woon. In Zeist kreeg alles wat meer stabiliteit. Na de Middelbare school ben ik naar het CIOS (opleiding voor sportleider) in Arnhem gegaan. Op het

CIOS heb ik de keuzerichting van bewegingsagoog gekozen. Daarbij sport je met mensen die een handicap hebben.

Tijdens mijn stage in De Hoogstraat in Utrecht kwam ik veel in aanraking met mensen met fysieke beperkingen. Zodoende is ook mijn interesse ontstaan voor fysiotherapie. Na het CIOS ben ik fysiotherapie gaan studeren in Utrecht. Voor de opleiding fysiotherapie heb ik stage gelopen bij Jeroen Kuitenbrouwer in Odijk en daarna in het UMC in Utrecht.

Jeroen belde mij tijdens mijn stage op of ik niet bij hun in de praktijk kon komen werken. Ik vond dat natuurlijk geweldig omdat ik op die manier misschien wel aan een baan kon komen na mijn stage periode in het UMC. En zo gebeurde het ook.

In Odijk ben ik geleidelijk aan steeds meer gaan werken. In het begin was het nog weleens wat minder maar dat was alleen maar handig om extra opleiding te volgen naast het werk.

Na een aantal jaren fulltime te hebben gewerkt kwam Jeroen met de vraag of ik zijn praktijk deel wilde overnemen. (het voelde voor mij net als toen Jeroen mij belde of ik bij hem wilde komen werken) Dat was een mooi aanbod maar ook met een heleboel consequenties. Uiteindelijk heb ik in juli 2008 Jeroen zijn maatdeel overgenomen. Sindsdien werk ik naast Odijk en Werkhoven ook met veel plezier bij de fraters van Utrecht.

Leeftijdsgenoten vragen mij vaak waarom ik het juist zo leuk vind om met oudere mensen te werken. De diversiteit aan mensen met ieder zo zijn eigen klachten, verhalen en karakter maakt het werk zo leuk. Zo ook bij de fraters. Gesprekken over de mensen zelf, politiek, geloof, voetbal, nieuws, maatschappij etc etc, het komt allemaal voorbij. Ik kan wel zeggen dat ik een hele leuke baan heb!

Wat ik leer en zie aan het werken bij de fraters is dat met een eenvoudig bestaan zoveel is opgebouwd (vandaag de dag kan men dat zich niet meer voorstellen), de rust die vanuit de gemeenschap uitgaat en de respectvolle manier waarop men met elkaar en anderen omgaat.

Daarnaast vind ik het leuk om ouderen te motiveren om iets te blijven doen, in beweging te blijven en zo de kwaliteit van leven te behouden of te verbeteren. Gezondheid is een groot goed! Mijn eigen vader is in 2005 gestorven aan een hersentumor zomaar in 3 weken tijd overleden.

Ook in mijn werk maak ik vaak mee dat mensen overlijden, fraters en overige patiënten, collega's, soms heel oud maar ook soms veel te jong. Hoe oud of jong iemand ook is overleden, het blijven emotionele gebeurtenissen met een hoop impact en gevolgen.

Sinds 2007 heb ik een relatie met Manon. Hoewel wij elkaar al langer kenden vonden wij elkaar dit jaar pas echt, eerdere relaties en werk in het buitenland heeft gemaakt dat wij elkaar toen pas met andere ogen zijn gaan zien. In 2008 besloten wij samen een huis te kopen in het centrum van Zeist, waar wij na wat verbouwen nu met veel plezier wonen.

Op 17 augustus 2009 werd onze zoon Imre geboren, een zware gecompliceerde bevalling leidde ertoe dat zowel Manon als Imre lang moesten herstellen.

Op 10 juni 2011 zijn we getrouwd, het was een geweldige dag. Ook vond ik het heel leuk dat er toen een aantal fraters naar de receptie waren gekomen. Zelfs frater Kroes! Ik vond dat zeer bijzonder.

In september 2011 kwamen we erachter dat Imre een broertje of zusje zou krijgen. Na een voorspoedige zwangerschap en bevalling is 8 juni 2012 onze tweede zoon Micha geboren.

Ik hoop nog lang samen met elkaar te mogen samenwerken, u te begeleiden en te behandelen.

Ik zal de pen doorgeven aan de kok Gerard de Witte.

□

Matthias Huseman.

STORM

De stormwind raast rondom het huis.
Hij dondert op de ruiten.
Hij trapt de deuren open, dicht.
Geen hond stuur je naar buiten.

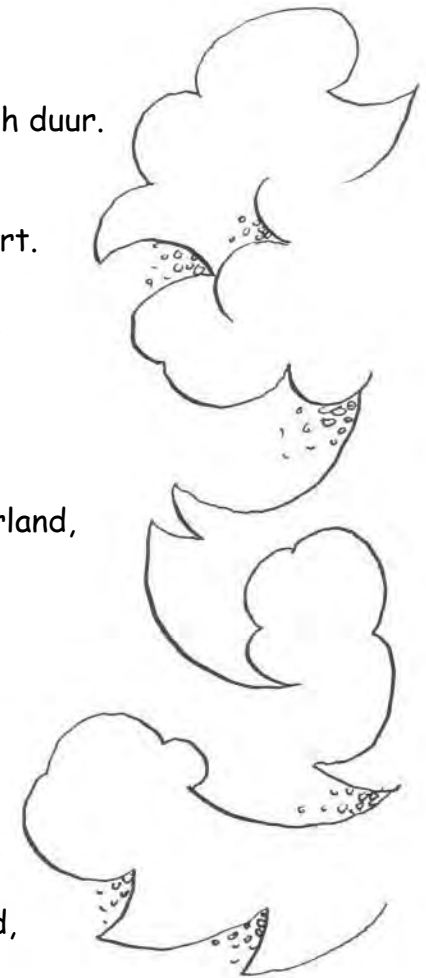
De bomen kraken in het bos.
Je hoort hun klagend piepen.
De stormwind kent noch rust noch duur.
Hij blijft de bosreus zwiepen.

Hij rukt en trekt en bonst en sjort.
En zonder mededogen,
heeft hij met ongetemde kracht,
wat vast stond weggezogen.

Hij davert onvermoeibaar voort.
Zijn kracht is niet te keren.
Een stormvloed dreigt het polderland,
opnieuw te inunderen.

De golven rollen schuimend voort
met witgekuifde koppen.
Geen ingenieur van Waterstaat,
kan deze krachten stoppen.

Als wind en water samengaan,
of liever samenzweren,
bestijgt het water wind als paard,
en laat het galopperen.

Dol draaft het dwars door stad en land,
als hadde het ook vleugels.
Het slaat op hol en luistert niet,
is zonder toom en teugels.

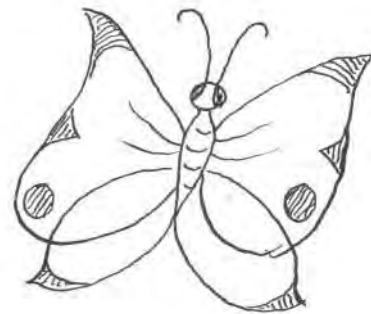
Het snuift en briest, het trapt en beukt,
bij dag en duisternisse,
Het slaat opzij, sleurt alles mee,
neemt alle hindernissen

Na weken was het uitgeraasd.
Natuur, zij werd weer rustig.
Het wijsje, dat de wind nu floot,
het klonk opvallend lustig

Van de storm zal ik nooit zingen.
Ik verwens zijn brute kracht.
Daarvoor mis ik zin en woorden
Niemand houdt van overmacht.

Mijn verlangen geldt de Lente.
Lenteweer en Lentelied.
En daarna een volle Zomer.
Storm! Ga weg! Ik moet je niet.

□

Theobaldus

Zondag 12 augustus 2012

PROFESSIE IN MAUMERE (FLORES)

vlnr de fraters Asterius, Chrisostomus, Lodovikus, Faustinus, Agustinus, Yuvensius, Oswald, Adolfus en Calixtus.

Een groots gebeuren voor de Congregatie op 12 augustus op Flores: 9 fraters verbinden zich voor het leven aan onze gemeenschap en daardoor stellen zij zich beschikbaar voor de dienst van God.

Heel indrukwekkend onderdeel van de plechtigheid is, dat de aanwezige ouders hun zoon letterlijk afstaan aan de Congregatie door hen hun persoonlijke zegen mee te geven en zich daarna terugtrekken.

Huize Lemanía De Bilt

15 JAAR WONEN IN LIEF EN LEED

Het begin

Het was in mei 1997, dat frater Henk van Vliet mij vroeg om met hem in huize Lemanía in De Bilt te gaan wonen. Enkele zusters van St.-Jozef uit Amersfoort, die daar woonden en in het fraterhuis St.-Jozef hielpen, gingen vertrekken. Het huis kwam daardoor leeg te staan. Ik had er wel oren naar, maar mijn termijn als overste van het St.-Gregoriushuis in Utrecht was nog niet verstreken. Frater Wiro was echter bereid om mijn taak als overste over te nemen.

Er was echter nog een probleem. Afgesproken was er met het Provinciaal Bestuur, dat ik voor enkele maanden naar onze medebroeders in Kenya zou gaan. Voor Henk van Vliet was dit geen bezwaar. Lemanía was aan een flinke opknappbeurt toe en vooral de schilders zouden wel enige weken nodig hebben.

Mijn verblijf in Kenya duurde langer dan gepland. Pas op 30 oktober kwam ik terug. Het huis zag er keurig uit en was ook gedeeltelijk ingericht. Gelukkig kon ik op mijn gemak mijn spullen in Utrecht inpakken en telkens een gedeelte overbrengen. Op 11 november 1997 was het dan zover, dat we het huis officieel gingen bewonen.

De naam

“Lemanía”. Waaraan had het huis die naam te danken? Het was een samentrekking van namen van vier dochters, die vroeger met hun ouders in dit huis gewoond hebben.

Het was een schitterend huis en had een zeer grote tuin. Aan die tuin moest wel het een en ander gebeuren. Na de winter kwamen mijn broers een handje helpen. Er werd flink gekapt en gesnoeid. Professionele tuinlieden legden enkele borders en een trap naar de benedentuin aan. Daardoor heeft de tuin een heel ander aanzien gekregen. We konden er trots op zijn.

Ieder zijn aandeel

Voor het onderhoud en de huishouding verdeelden we onderling de taken. Henk zorgde voor de inkopen en nam de verzorging van de maaltijden voor zijn rekening. Ik zou zorgen voor het buitenwerk en de tuin. Er kwam enkele dagen in de week een hulp voor de schoonmaak. Als we op vakantie waren, zouden mijn broer en mijn schoonzus op het huis passen en de tuin onderhouden. We konden ons in die regeling goed vinden.

Een paar keer moest een van ons tweeën voor langere tijd weg: Henk naar Indonesië en ik naar Kenya, maar dat gaf geen problemen.

We maakten ook afspraken met het fraterhuis St.-Jozef. Ik zou inzetbaar zijn, als men daar een chauffeur nodig had. Er werd van die mogelijkheid vaak gebruik gemaakt. We volgden in het huis ook de gebedsdiensten en enkele jaren was ik er overste.

Al snel kregen we ook goede contacten met onze burens. Dat is tot op heden gebleven.

Grote schrik

Henk werd ziek. Een nier moest verwijderd worden. Zijn optimistische aard zorgde voor een snelle revalidatie en terugkeer naar Lemanía, maar zijn vitaliteit was minder geworden. Toch bleef hij plannen maken en samen met mij er op uit trekken.

Begin 2007 werd zijn gezondheid snel slechter. In het ziekenhuis kreeg hij te horen, dat hij kanker had en dat zijn hele lichaam was aangetast. De artsen konden niets meer voor hem doen. Het was voor ons beiden en schok. Henk zag al snel in, dat hij het zonder hulp niet kon redden en deed een beroep op het verzorgingsteam van het fraterhuis. Hij verhuisde erheen en kwam heel af en toe naar zijn kamer in Lemania. Je kon goed merken, dat hij met het afscheid van zijn vrouwde stek grote moeite had. Hij overleed op 24 maart 2008.

Bezoek uit Kenya

Zo kwam ik alleen te zitten. Wanneer fr. Hans Wennekes op vakantie of voor doktersbezoek uit Kenya overkomt, neemt hij graag zijn intrek in Huize Lemania. Voor Hans is er dus altijd een eigen plekje, voor mij is hij een prettige welkome gast.

Bevoorrecht

Nu ik op die vijftien jaren terugkijk, voel ik me bevoorrecht in Lemania te mogen wonen. Een mooi huis, een prachtige tuin waarin ik graag werk, en vele contacten met het fraterhuis. Achter het huis is een mooi zitje gecreëerd. Het is er heerlijk rustig en ik zit er zo vaak als het weer het toelaat. Guido Gezelle zou meteen een gedicht geschreven hebben over het ruisen van de wind in de beuk en eik, waaronder ik zit. Net als hij onderga ik in mijn omgeving de schoonheid van de door God geschapen natuur. Ik hoop er nog lang intens van te mogen genieten.

□

Daan Boonman

MAGNIFICAT

bij Lc. 1, 46-56

*En Maria zingt van vreugde:
mijn hart juicht en jubelt.
Ik ben zo blij van binnen.
Nieuw leven is mij gegeven,
God heeft mijn wens vervuld.*

*Ik ben maar een gewone vrouw.
In de ogen van de mensen
helemaal niet bijzonder.
Maar God heeft mij gezien
en hij heeft mij vervuld
van zijn Geest.*

*Ik heb nu begrepen
dat God niet let
op het grote, het flinke.
Hij heeft juist oog
voor het kleine, het zwakke.
Daar gaat zijn zorg naar uit.*

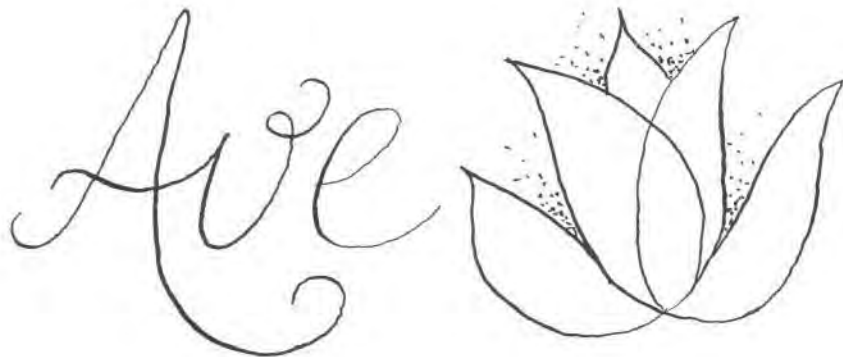
*Ieder mens, man en vrouw,
die leeft en zorgt voor Gods schepping,
zal groot zijn in de ogen van God.
God zal hen helpen en beschermen.
Hij zal hen voeden en liefhebben.*

*Hij zal vader en moeder zijn
voor iedereen, die
zijn kind genoemd wil worden.*

*Zing en juich met mij mee,
want elke mens zal nu
en altijd meetellen bij God.
God heeft ons geschapen
naar zijn beeld.
We zijn allemaal gelijk aan elkaar,
de een is niet meer dan de ander.
Als wij zo zullen leven
kunnen wij ons geluk niet op.
Zo zal het zijn.*

□

*Bewerking door Marijke ten Kortenaar,
in: KLAP, jrg. 133, nr. 786,
Missio PMW-Nederland, Den Haag*

JE KOMT ALS GEROEPEN EN WORDT OP HANDEN GEDRAGEN !

Beste Inko,
Mocht je om een dankwoord
verlegen zitten, voel je dan
vrij eventueel de ingesloten
tekst te plaatsen.
Met dank voor plaatsing van
mijn FLITSEN in twee
edities van inko

- Zo mooi voorin beide
keren.
- Perfecte timing wat tijd
en publicatie betreft.
- Met kleur.

Yours most gratefully

Groningen, 17 aug.
Paul.

*Gevraagd of hij nog iets wil zeggen aan het eind van de feestdag,
grapt frater Paul dat zijn dankwoord twee hoofdstukken telt:
Deel 1 zonder voorbereiding, dat ongeveer anderhalf uur zal duren,
waarin hij de fraters dankt die op humoristische, met welluidende
jeugdige stemmen hun talenten hebben laten horen en zien in
liedjes en voordrachten. Paul heeft intens genoten en zich geen
minuut verveeld. Het heeft zijn verwachtingen totaal overtroffen.
Deel 2 met voorbereiding, duurt minstens 2 uur. Die tekst volgt
hier:*

Overall waar ik kwam – in de afgelopen 50 jaar – werd me gezegd:
Je komt als geroepen !

En gisteren tijdens de Oecumenische Vieringen Groningen (zondag 12 augustus 2012) luisterde ik naar een gedicht van Judith Herzberg:

Er is vandaag zomer genoeg
wat zou het loodzwaar tillen zijn,
wat een gezwoeg als iedereen
niet iedereen ter wille was
als iedereen niet iedereen
op handen droeg!

Dat als geroepen komen, en op handen gedragen worden, heb ik mogen ervaren.

Het begon al vóór ik naar Kenia werd uitgezonden en bij aankomst daar, want een Amerikaanse Peace Corps Vrijwilliger die les gaf in biologie en scheikunde vertrok en er was geen opvolger toen ik aankwam. Daarom werd ik door fraters Pontianus en Assisius met open armen ontvangen.

Ook was er geen opvolger voor frater Hugo Brouwer die les gaf in *Luke's Gospel with relevance to African Life* en *The Early Church*. Met het vliegtuig waarmee Hugo vertrok, kwam ik aan op Entebbe Airport in Oeganda waar ik Hugo voor het eerst ontmoette. Dank zij de fraters in Rapogi en Nederland werd de ontwikkeling van de middelbare school tot op de dag van vandaag een groot succes, ondanks alle moeilijkheden die er ook waren.

Later werd ik gevraagd door bisschop Mugendi van Kisii om samen met een Keniaan het Development Office op te richten in Kisii. En die Keniaan werd, wat later. Leonard Oloo, die het ontwikkelingswerk voortzet tot op de dag van vandaag. Binnen enkele dagen wordt hij weer van harte verwelkomd, zoals in vele jaren gebeurd is, hier in De Bilt, waarvoor ik alle fraters

bijzonder dankbaar ben en ons bestuur voor alle zorg voor het verkrijgen van alle faciliteiten.

Amper terug uit Kenia kwam ik als geroepen om mee te werken internationale ontmoetingen van justitiepastors en vrijwilligers te helpen organiseren.

Mijn nieuwe home werd de Terebint Gemeenschap.

De Terebintboom herinnert aan Abraham die zijn gasten welkom heette onder de Terebint. Dat gebeurde ook met mij. De Gemeenschap stond op het punt opgeheven te worden. Dit werd uitgesteld door mijn komst, waardoor er tijd was het voortbestaan van het Centrum voor Spiritualiteit, dat er in 1989 werd opgericht, te waarborgen.

En nu ben ik erfgenaam van hetgeen de Terebint Gemeenschap heeft nagelaten:

Het Centrum voor Spiritualiteit de Poort. De Oecumenische Vieringen Groningen.

Het Leerhuis dat eerst binnen- en nu buitenshuis wordt gehouden.

De opvang van vluchtelingen, waarvan er één veilig bivakkeert onder de Terebint.

De vieringen, inclusief maaltijden, met Pasen, Pinksteren en Kerstmis.

Het actief meedoen aan het maatschappelijk leven.

En er is een home voor 8 studenten waarvan de één na de andere naar Taizé gaat en waar één van hen toegetreden is tot de Taizé Broederschap in Frankrijk.

Ik prijs me gelukkig erfgenaam te zijn van de Terebint Gemeenschap en dat me dit gegund wordt.

Daarvoor dank ik u allen.

□

Paul Steverink

“ZIELSVERWANTSCHAP”

O ziel die in mijn mooiste uren
Door samensmelting mij omsloot
Die liefde gaat wel eeuwig duren
Van avond tot het morgenrood
Dag in dag uit het samenstromen
Bij alle winden aangewaaid
Door vele ogen waargenomen
Met liefdesknopjes volgezaaid.

Nooit zullen wij op deze aarde
Omstrengeld stoffelijk samen zijn
Het heeft een grenzeloze waarde
Maar ook onmetelijke pijn
En als eens volgens de symbolen
De opstanding des lichaams komt
Dan staan wij bij ons graf verscholen
Bij wilg en struik bij morgenstond
Zie daar de grote massa staande
Verblijd, verheugd, in stralend licht
Al zijn alleen ons beenderen gaande
Wij blijven op elkaar gericht.

□

Corry Nichting

PARDON DE SAINT ELOY

Tijdens onze vakantie - eind juni/begin juli - in Bretagne, hebben fr. Wilfried van der Poll en ik in Lanbédia op 1 juli de “Pardon de St. Eloy” meegemaakt. Een echt dorpsgebeuren met een volle kerk.

Hoe verliep dit gebeuren?

Op een pleintje tussen de huizen, zo'n 50 meter voor de kerk, is de St.-Eloyfontein. Drie priesters kwamen in vol ornaat uit de kerk naar dit plein, waar de mensen aan twee kanten stonden te wachten. In het midden stond een groot beeld van St. Eloy; een koperen pot, een vaas met bloemen en graanhalmen. Er werd gezongen, gebeden en gepreekt. Kinderen legden de aanwezige bloemen en graanhalmen rondom de koperen pot, waarin meerdere aanwezigen een meegebracht zakje met aarde leegden. Er werd water uit de Eloy-fontein gehaald, nadat met enige moeite het hekje voor de grot geopend was. Het water werd gezegend en met een groene tak werd daarna alles en iedereen gezegend. Onder begeleiding van het koor trokken de mensen in processie naar de kerk, terwijl twee mannen het beeld van St. Eloy op hun schouders meedroegen. Er volgde “een plechtige Mis met drie heren” om de oude term te gebruiken.

Na deze viering ging iedereen in processie terug naar het pleintje, maar nu gevolgd door enkele paarden. Deze werden naar één kant van het plein geleid en bleven er op één na rustig staan. Een van de paarden was nogal onrustig en je kon bij sommige omstanders de schrik van hun gezicht aflezen.

Weer was er een ritueel van preken, bidden en zingen en nu ook zegening van de paarden met hun berijder. Bovendien kregen de ruiters een boeketje bloemen en de meesten stopten dit achter het hoofdstel, zodat hun paard geëerd werd. De boeketjes waren afkomstig vanaf een fraai gevormd hoefijzermodel, dat vanuit de kerk in de processie was meegekomen. Tot mijn grote verbazing

werden er ook manden met brokken stokbrood gezegend, waarvan ik dacht: “Leuk voor die paarden!”, maar nee, het brood werd aan het volk uitgedeeld.....!

Al met al een bijzondere ervaring. Maar waarom vertel ik over dit gebeuren? In de vorige aflevering van INKO heeft u kunnen lezen dat de redactie gaat proberen om eens iets te vertellen over bedevaartsplaatsen. Ik dacht: zou er in Nederland ergens een specifieke verering van St. Eloy te vinden zijn? De Googlelijst van bedevaartsplaatsen gaf Sint Eloy in Sint Geertruid, Zuid Limburg, aan. Verder zoeken op Google levert me pagina's vol op over de verering van St. Eligius oftewel St. Eloy. Ik zal u niet vermoeden met al die informatie, maar wel een aantal signante delen eruit overnemen.

Deze bisschop en belijder werd net vóór/of in 590 geboren te Chaptelat, iets ten noorden van Limoges in Frankrijk. Hij is overleden op 1 december 660 te Noyon in Frankrijk. Hij wordt afgebeeld met een gouden, gekroonde kelk; een gekroonde hamer; een aambeeld; tang; paardenvoet en/of een reliekschrijn. Hij is de beschermheilige van: goud- en zilversmeden; van boeren en boerenknechten; elektriciëns; hoefsmeden; smeden; slotenmakers; paardenhandelaren enz. enz.

Eligius leefde lange tijd als edelsmid aan het hof van koning Clotarius II, die opgevolgd werd door Dagobert I, die Eligius als adviseur in dienst nam. Nadat Dagobert gestorven was verliet Eligius het hof en werd tot priester gewijd. Nadat de bisschop van Noyon-Tournai overleden was, volgde Eligius hem op en wel op 13 mei 640 met de uitdrukkelijke steun van de geestelijkheid en het volk. De bevolking van zijn bisdom was voornamelijk ongelovig. Eligius richtte zich op de kerstening van de Vlamingen, de inwoners van Antwerpen, de Friezen en van de barbaarse stammen langs de kust.

Natuurlijk zijn er na de dood van Eligius/Eloy veel legendes ontstaan o.a.: een over een weerspanning paard, waarvan hij het been afnam om te beslaan; het vastpakken van de duivel bij zijn

neus, omdat de duivel hem belaagde; het ten leven opwekken van een onschuldig opgehangene enz.

Zijn feestdag is op 1 december en/of op 24 juni of de zondag erna. Men spreekt resp. van “de koude Eloi” en van “de warme Eloi”.

In België worden wel 30 plaatsen genoemd met specifieke verering van St.-Eloy; in Nederland slechts 4. In vroeger tijden waren Huisseling, Oud-Geleen, Schinveld (St. Eligiuskerk en Schutterij St Eligius-Juliana) en Sint-Geertruid bedevaartsplaatsen ter ere van St. Eligius.

In Rijmenam bij Mechelen herdenkt men de overbrenging van de relieken van St. Eligius in 1739 met paardenzegeningen en processies op de zondag na 24 juni.

In Utrecht is sprake van het St. Eloyen Gasthuis, voormalig gildehuis en gasthuis voor de smeden.

Zoals met vele heiligen zijn er ook rondom St. Eligius weerspreuken ontstaan:

“Vangt St. Eligius de winter aan, dan stut hem voort driemaal de maan”, m.a.w. als het op 1 december vriest, volgt er een lange winter.

“St. Andries brengt vries, St. Eloi brengt dooi”.

“St. Eloy smeed drie maand ijs”, m.a.w. het weer van 1 december houdt de komende winter aan.

Houdt u dus 1 december goed in de gaten!!!!

□

Leo Ruitenber

ROND HET ALGEMEEN KAPITTEL 2012

Delegatie

In de vroege morgen van de 6e september vertrokken we met zeven medebroeders richting Schiphol om naar Malang in Indonesië te gaan, om als Nederlandse delegatie naar het Algemeen Kapittel te gaan.

Een groot deel van de vlucht naar Singapore hadden we wat hinder van turbulenties. Enkelen van ons zeiden tegen elkaar, dat dit toch hopelijk geen voorteken zou zijn van enkele turbulente vergaderweken. Verder ging de reis heel voorspoedig, zodat 24 uur nadat de eerwaarde heren uit De Bilt waren vertrokken, zij door de voordeur van Celaket 21 te Malang konden binnengaan. Een tikkeltje vermoeid, maar dat mocht dan ook, gezien de leef-

tijd van hen. Rust houden was op de rest van de dag geboden. De eerste avond werd dus in gepaste rust bij de Indonesische medebroeders doorgebracht.

Fraterhuis Celaket

Bewegende vloer

De volgende dag was er een lichte paniek bij de Nederlandse delegatie. Daan ontdekte 's morgens dat de vloer van zijn kamer wat omhoog was gekomen en een paar vloertegels gebroken waren. Zijn kamerdeur ging maar moeizaam en slechts een klein stukje open. Dank zij een snel evacuatieplan van fr. Heribertus en de zijnen, werd Daan gelukkig in veiligheid gebracht. Ook bij Leo, de buurman van Daan, kwam de vloer een stukje omhoog. Je hoort wel eens dat vloeren instorten, maar dat ze omhoog komen.... daar hadden de meeste Nederlandse gasten nog nooit van gehoord. Het grote mysterie van Malang was een feit.

De zondag werd in gepaste rust doorgebracht. Er werd 's morgens een beleefdheidsbezoek gebracht aan het Algemeen Bestuur. Een soort bijeenkomst met overhandigen van misschien de geloofsbrieven. Want enkelen van hen hadden papieren bij zich.

Ook werd er een kort bezoek gebracht aan de school van frater Joannes Berchmans. Een prachtige school waar zelfs de leerlingen een opleiding krijgen in een mini-hotel: leren tafeldekken, leren inchecken in een hotel, zelfs een bed opmaken hoort bij de opleiding. Op de vraag of daar de directeur 's middag zijn siësta gaat houden, werd ontkennend gereageerd.

Enkelen gingen nog een korte wandeling maken in de stad, wetende dat vanaf maandagmorgen de aftrap zou zijn voor het Algemeen Kapittel.

Een druk programma

Vanaf maandag tot met vrijdagmorgen had een vrij druk programma de leden van de Nederlandse delegatie in zijn greep. Er was weinig tijd voor andere bezigheden dan alleen het Algemeen Kapittel.

De vrijdagmiddag was vrij en eenieder kon zich even ontspannen. De één ging de stad in, de ander werkte aan een blog. Een derde nam zijn gemak door een uitgebreide siësta te houden. Dus..... elk wat wils.

Voor twee leden van de Nederlandse delegatie was de vrije zaterdag van de eerste kapittelweek een reis van verlangen. Het magische woord was: "Kediri". Ooit hopen zij daar hun oude dag door te mogen brengen.

Ze probeerden al veel punten te scoren, zodat zij hoopten om onmiddellijke indicatie. Helaas voor hen! Ze kwamen eigenlijk wel in aanmerking, maar doordat ze helaas geen tic hadden was er een resolute afwijzing.

Een schitterende tocht, zowel heen als terug was een genoegdoening voor de tegenvallende indicatie. Veel dank aan de gemeenschap voor de allerhartelijkste ontvangst.

De tweede week

De zondag die erop volgde was een dag van rust als voorbereiding voor de toch wel spannende tweede week. De week van de waarheid wat betreft het kiezen van een nieuw Algemeen Bestuur.

Tussen het zakenkapittel en het keuzekapittel vertrok op de vrijdag een gedeelte van de Nederlandse afgevaardigden naar de gemeenschap van Kebraun in Surabaya. Enkel onder hen hadden nog nimmer deze gemeenschap met een bezoek vereerd.

Na een verfrissende welkomstdrankje werd de naastgelegen school, ooit de trots van fr. Paulino, bezocht. De directeur was met het buitenlandse bezoek zo vereerd dat hij spontaan voor alle leerlingen een extra pauze inlaste. Met grote bewondering werd er een rondgang gemaakt door de school. Vele handen werden geschud met de leerlingen die spontaan op de bezoekers afkwamen.

Fr. Maxi kwam later in beeld en toen waren enkele delegatieleden in Keniaanse sferen.

Een korte rondleiding door het fraterhuis werd afgesloten met een voortreffelijke maaltijd. Voor het afscheid nemen werden de Nederlanders vereerd met een traditioneel gebruik uit Flores: ieder kreeg een prachtige batikstaal omgehangen.

Vele foto's moesten deze ceremonie voor de eeuwigheid doen vastleggen. Na een hartelijk afscheid werd de terugreis naar Malang aangevangen.

Bestuurskeuze

Het vormen van een nieuw Algemeen Bestuur was een zware bevalling. Maar het is goed gekomen.

Met een gepaste viering werd de zegen van de Allerhoogste gevraagd voor de gekozen bestuursleden. Een hulp van boven zullen ze zeker nodig hebben.

Hen werd veel wijsheid, geduld en kracht toegewenst om de zware taak voor de komende zes jaren te vervullen. Na een gezamenlijk etentje werd het kapittel officieel gesloten.

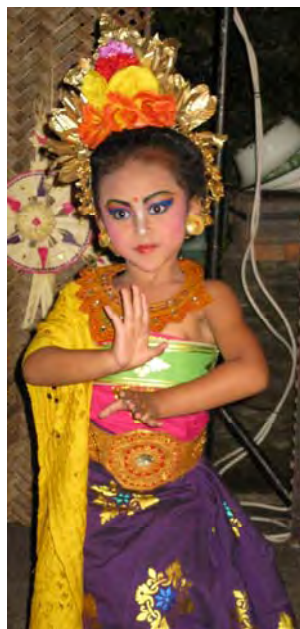
Relaxen op Bali

Daags na het Keuzekapittel vertrokken de Nederlanders naar Surabaya om vandaar uit naar Denpasar op Bali te vliegen voor vier dagen relaxen. Doch een goed bezet programma deed een aanslag op de rust die sommigen hadden verwacht. Maar de vele interessante bezienswaardigheden deden deels de moeheid vergeten.

Bezoek aan prachtige tempels, Balinese dansen van een zeer jeugdige dansgroep tot een meer professionele groep, brachten de groep in extase. Mooie maar vermoeiende autotochten gaven een indruk van de schoonheid van Bali.

Bij een bezoek aan de Titra Empul Temple (Tempel van het Heilige Water) te Tempaksiring wordt geacht decent gekleed te zijn en zeker als men in short loopt.

Onze chauffeur Wayan probeert zijn kinderen en de buurtkinderen gevoel voor traditie bij te brengen door hen te leren dansen. Het zijn kinderen in de leeftijd van 4 tot 11 jaar. Ze hebben al enkele officiële optredens gehad. Hiermee wil hij ook proberen hen bij de TV weg te houden en niksdoen vervangen door zinvolle activiteiten.

Met koffers vol indrukken begonnen de delegatieleden aan de grote reis naar het land van mest, mist en modder, zoals men het soms uitdrukt. Van deur tot deur, een tijdsduur van zo'n 30 klokuren. Moe maar met gemengde gevoelens zetten ze voet op de vaderlandse bodem.

Een zware klus was geklaard, al dan niet tot algehele tevredenheid.

□

Wim Heister

ADVENT: EEN TIJD VAN HOOP EN VERWACHTING

Tijdens de Advent – begin van het nieuwe kerkelijk/liturgisch jaar – bereiden wij christenen ons verwachtingsvol voor op de komst van God die naar ons toe komt, op Gods toekomst. Wij doen dit binnen de bedding van de *messiaanse verwachtingen* van het Oude Testament en de Joodse traditie, waarin het schema belofte-ervulling een belangrijke rol vervult.

Dit model van belofte-ervulling kan niet beperkt worden tot de verhouding van het Oude Testament (belofte) en Nieuwe Testament (ervulling), maar speelt zich af binnen de Tenach en de Talmud en binnen het Oude Testament en Nieuwe Testament. De belofte (de komst van het Koninkrijk Gods) en de vervulling gebeuren steeds en staan nog steeds uit naar de uiteindelijke voltooiing, wanneer God alles in allen zal zijn. De Joden zien uit naar de komst van de Messias (*Tot ziens volgend jaar in Jeruzalem!*) en wij christenen zien uit naar de wederkomst van de Messias, Jezus Christus.

Ondertussen leven wij nog steeds in de Advent en zien vol verlangen uit naar de definitieve komst van onze God, de Getrouwe, die naar ons toe komt (Mal. 3,22-24; Mt. 25,31-46).

En JHWH zal koning worden over de hele aarde.

Dan zal JHWH de enige God zijn

en zijn Naam de enige naam!

(Zach. 14,9; Deut. 6,4; Apok. 11,15).

Sinds de roeping van Abraham en Sara om een zegen te zijn voor alle mensen, om de wereld te humaniseren (Gen. 12,1-3), ziet het volk van God uit naar de (definitieve) komst van Gods koninkrijk. Het gaat hierbij om het kwalitatieve koningschap van God, over een rijk van gerechtigheid, solidariteit en vrede (Jes. 9,1-6; Ps. 85,11)

voor Israël en alle andere volken: ‘Als die tijd gekomen is, zullen tien mannen uit de volken met verschillende talen een Joodse man bij de slip van zijn mantel grijpen met de woorden: Wij willen ons bij u aansluiten, want we hebben gehoord dat God met u is.’ (Zach. 8,23).

De nadruk ligt op de kwaliteiten van dit rijk (gerechtigheid, barmhartigheid, liefde en vrede) en niet op degene die namens JHWH dit rijk brengt; een ‘messiaanse persoon’ is ondergeschikt aan het ‘messiaanse rijk’ (vgl. Mk. 1,14-15; Mt.11,1-6). Het gaat om God en zijn koninkrijk: ‘Onze Vader in de hemel, laat uw Naam geheiligd worden, laat uw koninkrijk komen’ (Mt. 6,9-10).

*De spruit van David, uw dienaar, doe die snel ontspruiten,
en zijn hoorn verheffe zich door uw bevrijding;
want op uw bevrijding hopen wij heel de dag.
Gezegend Gij, Bevrijder,
die de hoorn der bevrijding doet ontspruiten.
(Achhtiengebied, 5^e zegen).*

In deze lijn ligt het voor de hand om tijdens de Advent extra aandacht te besteden aan de Schriftlezingen uit het Oude Testament. ‘Alleen wie de onuitsprekelijkheid van Gods Naam kent, mag wel eens de naam Jezus Christus uitspreken. Wie al te snel, al te direct nieuwtestamentisch wil leven en denken is mijn inziens geen christen.’ (Dietrich Bonhoeffer, *Verzet en overgave*, 5.12.43). In het licht van de beloften en vervullingen van het Oude Testament wordt dan onze kijk op de ‘Immanuël’ (Mt. 1,23), ‘de Redder, de Messias, de Heer’ (Lk. 2,11) verrijkt en verdiept. Een goede Advent toegewenst, op weg naar Kerstmis!

□

Henk Janssen ofm

Deze tekst komt uit de parochiebladenservice van de Ned. Kerkprovincie.

4 oktober 2012

JUBILEA VIERINGEN IN DE BILT

*Frater Arnold Boerssen:
70-jarig jubileum*

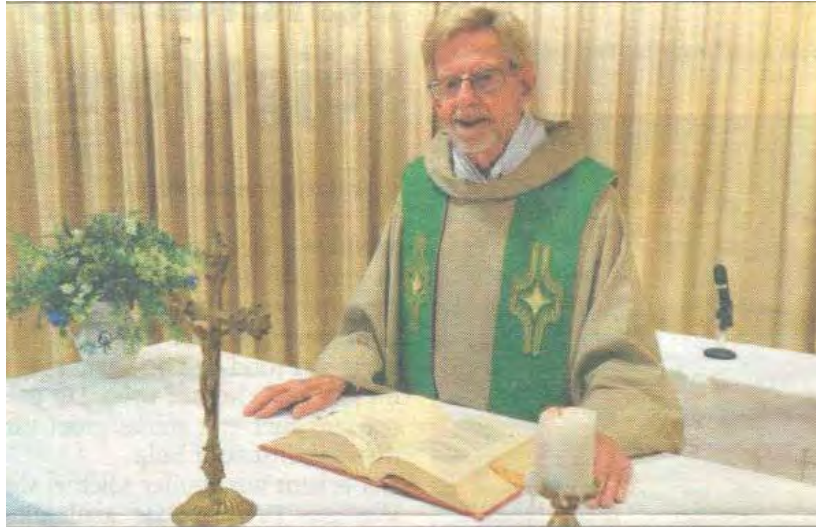
*Frater Ben Doodkorte:
70-jarig jubileum*

*Frater Siardus van der Zweep:
60-jarig jubileum*

BEN BERGEN:

‘ACHT UUR PER DAG BIDDEN IS TE VEEL VOOR MIJN LICHAAM’

Ben Bergen in de kapel in Huize Kohlmann

foto Gerard Burgers

Een jonge man was bereid om voor zijn vriendin door de modder te kruipen als zij maar met hem wilde trouwen. “Desnoods wilde hij ook wel katholiek worden. Maar zo werkt dat natuurlijk niet. Ik heb het tweetal vervolgens een jaar op catechisatie gehad. In dat jaar is de jongeman in het katholieke geloof gegroeid. Hij was er klaar voor”, zegt de 77-jarige Ben Bergen.

Hij heeft 39 jaar het geloof uitgedragen in Arnhem, waarvan 22 jaar als eindverantwoordelijke voor de toenmalige Binnenstadparochie. Vorige week was Bergen een halve eeuw priester. “Ik heb het niet gevierd. Vind ik niet gepast in een tijd waarin zoveel mensen zoekende zijn en niet meer naar de kerk gaan.”

Op 16-jarige leeftijd werd Bergen geraakt door een preek. “Het was een gevoel. Ik weet niet eens meer precies wat de inhoud was. Maar toen besloot ik trappist te worden en het klooster in te gaan. Ik wilde mij aan God geven.” Echter, Bergen werd afgekeurd. “Mijn lichaam was te zwak om elke dag om drie uur op te staan, acht uur per dag te bidden en te werken.”

Vervolgens trad Bergen toe tot de kloosterorde Missionarissen van het Heilig Hart, die juist wel naar buiten treden.

In zijn eerste Arnhemse periode had Bergen vooral contact met jongeren die zich in verband met een relatie wilden bekeren. “Ik was een keer bij ouders van een jongeman op bezoek. De vader zat te wachten op het moment dat ik over Maria zou gaan praten. Maar het gesprek ging over heel andere onderwerpen, zoals studie en werk. De vader was verbaasd. Hij had niet verwacht dat ik zo gewoon was. Ik vind dat prachtig als je zoiets achteraf hoort.”

In zijn tweede periode werd Bergen eindverantwoordelijk voor de Binnenstadparochie van Arnhem. Hij heeft veel zieke ouderen bijgestaan. “Toch heb ik veel mooie dingen meegemaakt. Door te luisteren en met hen in gesprek te gaan heb ik mensen *een stukje leven* gegeven. Ouderen die het niet meer zagen zitten, heb ik zo kracht gegeven niet op te geven.”

Ook na zijn emeritaat in 2000 is Bergen Arnhemse ouderen trouw gebleven. Nog altijd gaat hij voor in diensten in met name zorgcentra als Altenova, Huis en Haard en Huize Kohlmann. “Er is nog steeds vraag naar mij. En ik doe het graag.

□

*Berrie van Helden
De Gelderlander, 11 sept. 2012*

INHOUD

Van de redactietafel	Redactie	2
Algemeen Bestuur	Redactie	3
Overweging bij de Constituties	Alfons Kroese	4
Ben Doodkorte, 70-jarig jubileum	Petra de Landmeter	9
Algemeen Kapittel 2012	Redactie	19
De pen doorgeven	Matthias Huseman	20
Storm	Theobaldus Geraets	24
Professie in Malang	Redactie	26
Huize Lemania	Daan Boonman	27
Magnificat	Marijke ten Kortenaar	30
Je komt als geroepen	Paul Steverink	32
Zielsverwantschap	Corry Nichting	35
Pardon de Saint Eloy	Leo Ruitenberg	36
Rond het Algemeen Kapittel	Wim Heister	40
Advent:		
Een tijd van hoop en verwachting	Henk Janssen ofm	46
Jubileumvieringen in De Bilt	Redactie	48
Ben Bergen	De Gelderlander, Berrie van Helden	50
Inhoud		51
Colofon		52

INKO

onder redactie van: Johan Brummelhuis, Wim Heister, Leo Ruitenberg,
Frits Stevens, Wim Versteeg

met medewerking van: Angelico Fennis (omslag)
Hilarius de Booij (illustraties)
Petra de Landmeter (interviews)

secretariaat: Johan Brummelhuis
Schorteldoeksesteeg 1, 3732 HS De Bilt
tel.: 030 - 69 76 237
email: j.brummelhuis@fratersvanutrecht.nl